

CO₂-afgift i alle EU-landene, og så vil vi alle sammen blive tilskyndet til at have et forbrug, der er meget mere arbejdsintensivt og meget mindre energikrævende. Det tror jeg vi kan være enige om. Men skulle vi så ikke også være enige om, at så vil vi i hvert fald kæmpe for, at der i EU bliver flertalsafgørelser på det område. Der er hr. Steen Gade og jeg enige, kan jeg se, og det er godt.

Med hensyn til rådgiverne vil jeg sige, at det, der for mig er det vigtige, er, at vi ved en definering af opgaven tager udgangspunkt i, at her ved vi at vi kan yde noget for verden frem for at definere nogle opgaver, hvor vi ved, at der er en fransk ekspertise, som i virkeligheden er meget bedre, så hvorfor skulle vi dog det? Så hvis vi også kunne være enige dér, var vi nået så langt.

Det er selvfølgelig rigtigt, at jeg nok ikke bliver enig med hr. Keld Albrechtsen, for jeg mener faktisk, at hvis man skal have en udvikling i gang, er det ligesom med et fugletræk: Hvis man skal have fuglene til at flyve et sted hen, er det ikke altid sådan, at bare man skubber bagpå, fører det til noget. Det kan også nogle gange være, at hvis man trækker i førerfuglen, kommer der faktisk en udvikling. Det er jo det, der er sket i Sydøstasien.

Og det, det så gælder om for os, er, at vi siger: Hvad med at indføre en lovgivning, der nogenlunde svarer til vores lovgivning? Hvad med at prøve at begrænse forureningen? Hvad med at prøve at lede væksten i en mere bæredygtig retning? Det er det, hr. Niels Jørgen Langkilde kalder for en smørekanale til udviklingen.

Det er selvfølgelig ikke dér, vi skal lægge de fleste af vores penge, men jeg synes i hvert fald, at hvis vi skulle følge hr. Keld Albrechtsen, skulle vi jo i virkeligheden bare have besluttet, at Danida skulle have nogle flere midler – punktum.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Jeg skal ikke blande mig i debatten mellem fru Hanne Severinsen og hr. Keld Albrechtsen; jeg får sikkert rigeligt at gøre med at passe mine egne ting. Men jeg kan alligevel ikke lade være med at anholde den bemærkning, som fru Hanne Severinsen kom med om, at udviklingen i Sydøstasien er et skoleeksempel på, at man skal promovere den bedste og mest ressourcestærke del af befolkningen, for så får man de gode resultater.

Jeg tror, fru Hanne Severinsen skulle interessere sig for f.eks. Taiwan, som er et eklatant eksempel på, at man har ført udviklings- og fordelingspolitik på samme tid og dermed har sikret sig, at der ikke blot er kommet vækst og udvikling, men også en fordelingsmæssig profil, som har ført til, at man altså ikke har fået de ekstreme forskelle, som man netop kan risikere, hvis væksten bare får lov til at løbe løbsk.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg skal ikke forlænge debatten meget, men blot præcisere, at det, som OECD-rapporten taler om, er, at de bedrestillede ulande, bl.a. i Sydøstasien, nu har en økonomisk vækst og udvikling i gang, som absolut ikke behøver en økonomisk indsprøjtning, men at der derimod er en række andre ulande – de fattige – for hvem pengene er af afgørende betydning for, at der overhovedet kan komme til at ske noget.

Derfor siger vi i vores dagsorden:

Vi er ikke modstandere af, at man uddannelsesmæssigt, forskningsmæssigt og også via NGO'erne har et samarbejde om løsning af miljøproblemerne i de lande i Sydøstasien, hvor de vokser på grund af uhemmet vækst. Men det har ikke noget at gøre med at bevilge penge. Penge gør næsten mere skade end gavn i en sådan situation, hvor problemet er, at væksten er blevet for ukontrollabel og for vild.

Og derfor synes jeg, der simpelt hen er en misforståelse i den danske politik, og vores misstanke er, at den misforståelse i virkeligheden bygger på, at man vil varetage danske erhvervsinteresser, og at det handler om at skaffe bevilninger til nogle danske firmaer, som så kan afsætte deres produkter i Sydøstasien.

Det forstår jeg da godt at der er nogle firmaer der gerne vil. Jeg synes bare ikke, disse midler skal tages af vores bistand, og jeg tror såmænd også, at disse firmaer rigeligt kan klare at komme ind på det marked, hvis de har nogle gode produkter at tilbyde, for pengene er jo netop til stede i disse lande nu.

Det var blot til præcisering af, at vores dagsorden naturligvis ikke indeholder et forbud mod at samarbejde med de lande i Sydøstasien, som har miljøproblemer. Men vi skal nok gøre det på en anden måde, end der lægges op til i flertallets dagsorden.